

Vahel teeme pause, seedime, et siis jälle edasi toimetada, kõik omal ajal. Elu on muutuses ja meil on muutuste ja vabaduse aeg, aeg võtta vastutus, oma keha ja tervise eest enda kätte. Need on rütmid, milles elame, rütmid milles hingame. Keegi teine ei pane meid naerma, keegi teine ei tee meid terveks, keegi teine ei näe meie eest, me peame ise nägema, aeg on võtta silme eest meid pimendavad klapid, võtame kokku oma julguse, oleme tõesed, oleme ehtsad, et olla vabad, tegema ise otsuseid, aeg on käes.

See keegi teine saab olla toeks, saab julgustada, kui aga tuge ega julgustust pole, oleme näiliselt justkui jäetud üksi. Oleme nagu filmis, oleme korduvalt seda kõike juba näinud, teed, need valikud, mis juba läbi käidud, äkki alustaks nullist? Miks endiselt ootame ja eeldame, et keegi teine teeb ära, võibolla aga maailm ootab seda just meilt, need, kes me siin oleme? Lihtsalt tegutseme, kui tunneme, teeme kohe. Seda kedagi teist ei pruugi tulla, ärme jää kellegi teise ootele, ärme oota. Meil on elu täielik toetus, me ei ole üksi.

Aeg, aeg oodata, aeg seista, aeg liikuda, vabaduse aeg, aeg ühiselt olla. Seista vabaduse eest, mis alati on olemas olnud, mis alati on, mis alati jääb. Vabadust ei saa võtta, kes end vabaks peab, on alati vaba, see on hetk, milles viibime. Me mõtleme vabalt, me oleme sõltumata olukordadest vabad, me oleme vabad mõistma, et ka meie oleme alati olemas olnud ja me tunneme elu, me tunneme seda meeldivat vastutust, me oleme sündinud vabana, nii see lihtsalt on ja nii see jääb. Me oleme siin, sest meie olemegi see muutus, mida me oleme oodanud.

Iga elu on puutumatu, iga elu on püha. Meie keha, meie teha. Liigume rahumeelselt, oleme vabaduse, vaba valiku, oleme vaba inimese, oleme vaba Eesti poolt. Muutused on head, kui me ise ei liigu, ei saa ka meie sees ja meie ümber midagi muutuda, rohkelt hingata ja liikuda, mets ja loodus kõigile siin toeks. Igaühel on oma tee, suheldes ja liigutades, leiame need. Ühiselt seisame, ühtsuses ja kooskõlas, ikka rahumeelselt, need me väärtused, mis toetavad ja hoiavad meid, kõike ühendavas tänutundes, seda kogeme. Liigume lihtsuses, aususes ja kerguses, lendleva sulena, tõusva päikese poole.

Inimene ise hoolib ja hoolitseb oma ja oma lähedaste tervise eest, seda ei saa teha keegi teine, ega kolmas, keegi võõras, kes ei hooli. Meie tervis on see, mis vajab tähelepanu, mis vajab samasugust hoolt ja hella kohtlemist, nagu iga elusolend, iga taim, nii suur, kui väike, me soovime olla hoitud, me soovime tunda lähedust, me soovime tunda südamete soojust. Laseme siis oma südamete soojusel olla tingimusteta avatud, küll kõik muu avaldub ja avardub.

Selle illusiooni mängureeglid murduvad me ees ja avaldub see, mis tõene, me katsume ja ta haihtub. Unistaja, Vaatleja, Mängureeglite murdja, Uue looja. See, mis pannakse paika siin, on tagajärg, muutus, puudus või küllus. See tõuge, see vaikus, see lainetus. Asjadel ja masinatel pole sellist väärtust, meie tõeline väärtus, see on meie Hing, see on Elav, see on Vaba. Hing on Elus, ta On ja Jääb. Oleme kontaktis oma Hinge ja ühtse Vaimuga, see on Vabaduse Aeg. Oleme avand silmad ja avardunud meel, meie olemegi need, keda oleme oodanud, Aeg seiskub Vabaduse ees.

Tänutundes ja valguses,

[HingeTee](#)

[< EELMISELE LEHELE](#)